

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

i la pedra filosofal

EDICIÓ DEL 20è ANIVERSARI

Empúries

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

i la pedra filosofal

Traducció de Laura Escorihuela

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original:
Harry Potter and the Philosopher's Stone

Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya l'any 1997
per Bloomsbury Publishing Plc
50 Bedford Square, Londres WC1B 3DP

La primera edició en català d'aquesta obra va ser publicada
a l'Editorial Empúries l'any 1999

Edició del 20è aniversari
Primera edició: novembre del 2018
Primera edició en tapa dura: febrer del 2021

Drets de publicació de Wizarding World © J.K. Rowling 1997

Wizarding World és una marca registrada de Warner Bros. Entertainment Inc.

Els personatges, els noms i els distintius/símbols de Wizarding World
són TM i © Warner Bros. Entertainment Inc. Tots els drets reservats

Il·lustracions de la coberta i de l'interior de
Levi Pinfold © Bloomsbury Publishing Plc 2017

Els drets moral de l'autora i de l'il·lustrador han estat reconeguts

© de la traducció: Laura Escorihuela Martínez, 1999

© d'aquesta edició: Edicions 62, Editorial Empúries
Av. Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.editorialempuries.cat

Tots els personatges i esdeveniments d'aquesta publicació,
fora d'aquells clarament del domini públic, són ficticis i qualsevol semblança
amb persones reals, vives o mortes, és pura coincidència

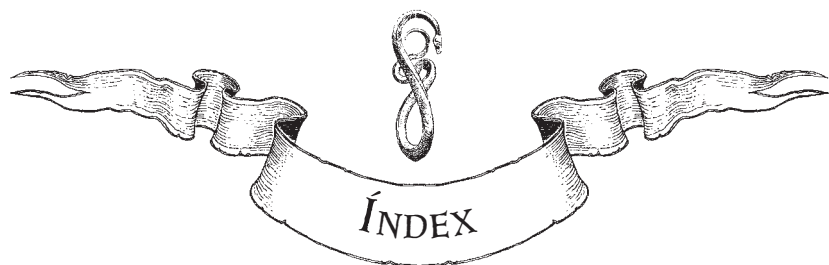
Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

ISBN: 978-84-17879-81-5

Dipòsit legal: B. 983-2021

SLYTHERIN: UNA INTRODUCCIÓ	VIII
L'ORGULL DE SLYTHERIN	X
FUNDADOR DE LA RESIDÈNCIA: SÍRPENTIN SLYTHERIN	XI
RELÍQUIA DE LA RESIDÈNCIA	XII
ESCUT DE LA RESIDÈNCIA	XII
FANTASMA DE LA RESIDÈNCIA	XIII
MAPA DE L'ESCOLA HOGWARTS DE MÀGIA I BRUIXERIA	XIV

<i>HARRY POTTER I LA PEDRA FILOSOFAL</i> CAPÍTOLS U A DISSET	1
---	---

LA TRIA	350
QÜESTIONARI DE HOGWARTS	351
SALA COMUNA DE LA RESIDÈNCIA	356
ALUMNES SLYTHERIN MEMORABLES	357
ANTICS ALUMNES SLYTHERIN FAMOSOS	358
CAP DE LA RESIDÈNCIA DE SLYTHERIN	360
LA COPA INTERRESIDÈNCIES	362
J.K. ROWLING: VINT ANYS DE MÀGIA	364

AMB IL·LUSTRACIONS DE LA RESIDÈNCIA DE LEVI PINFOLD

CAPÍTOL U

El nen que va sobreviure

El senyor i la senyora Dursley, del carrer Privet número quatre, estaven molt orgullosos de poder dir que eren gent perfectament normal, gràcies a Déu. Eren les últimes persones que un esperaria veure ficades en res d'estrany o misteriós, simplement perquè no suportaven les ximpleries.

El senyor Dursley era director d'una fàbrica anomenada Grunnings, que feia broques. Era un home gros i fort que gairebé no tenia coll, però que lluïa un bigoti enorme. La senyora Dursley era prima, rossa, i si fa no fa tenia el coll el doble de llarg del que és habitual, la qual cosa li resultava molt pràctica a l'hora de passar-se el dia espiant els veïns per sobre de les tanques. Els Dursley tenien un nen petit que es deia Dudley, i que, segons ells, era el nen més encantador del món.

Els Dursley tenien tot el que desitjaven, però a més també tenien un secret, i el que els feia més por era que algú el descobrís. Creien que no podrien suportar que algú s'assabentés de l'existència dels Potter. La senyora Potter era germana de la

senyora Dursley, però no es veien des de feia anys; de fet, la senyora Dursley feia veure que no tenia germana, perquè la seva germana i l'inútil del seu marit eren ben diferents dels Dursley. Els Dursley tremolaven només de pensar què dirien els veïns si els Potter anessin un dia a casa seva. Els Dursley sabien que els Potter també tenien un nen petit, però no l'havien vist mai. Aquest nen era una altra bona raó per mantenir-se allunyats dels Potter: no volien que el Dudley es fes amb un nen com aquell.

Quan el senyor i la senyora Dursley es van llevar el dimarts gris i trist en què comença la nostra història, no hi havia res al cel ennuvolat que pogués fer pensar que molt aviat succeïrien coses estranyes i misterioses per tot el país. El senyor Dursley cantussejava mentre triava la corbata més avorrida de l'armari per anar a la feina, i la senyora Dursley no parava d'explicar xafarderies mentre lligava el Dudley a la trona.

Cap d'ells no es va fixar en el gran mussol que va passar aletejant tranquil·lament per la finestra.

A dos quarts de nou el senyor Dursley va agafar el maletí, va fer un petó ràpid a la senyora Dursley i va intentar fer un petó de comiat al Dudley, però sense sort, perquè el Dudley estava en ple atac de rebequeria, i llançava els cereals a la paret. «Ets un dimoniet!», va fer el senyor Dursley amb un somriure als llavis, mentre sortia de casa. Va pujar al cotxe i va fer marxa enrere per sortir del número quatre del carrer Privet.

No va ser fins que va arribar a la cantonada del carrer que va veure el primer senyal d'alguna cosa estranya: un gat que llegia un mapa. Per un segon, el senyor Dursley no va enten-

dre el que havia vist, llavors va girar el cap d'una revolada per mirar un altre cop. Hi havia un gat tigrat immòbil a la cantonada del carrer Privet, però no s'hi veia cap mapa. ¿En què devia estar pensant? Devia haver estat un efecte de la llum. El senyor Dursley va parpellejar i va mirar el gat. El gat també se'l va mirar. Mentre el senyor Dursley girava a la cantonada i pujava pel carrer, va continuar observant el gat pel retrovisor. En aquell moment el gat llegia la placa que deia «Carrer Privet». No, el que feia era mirar la placa: els gats no llegeixen ni mapes ni plaques. Es va donar un copet al cap i va deixar de pensar en el gat. Mentre conduïa cap al centre no va pensar en res més que la gran comanda de broques que esperava rebre aquell dia.

Però quan estava a punt d'arribar al centre, les broques li van fugir del cap per culpa d'una altra cosa. Atrapat en l'em-bús de cotxes de cada matí, es va adonar que hi havia molta gent vestida d'una manera estranya. Portaven capa. El senyor Dursley no suportava les persones que portaven roba de pallaso (quines disfresses que duen, els joves!). Va suposar que era alguna moda ridícula que acabava de sortir. Va picar el volant amb els dits i es va fixar en un grup d'individus estranys que hi havia per allà. Xerraven molt animats. El senyor Dursley es va enfurismar quan va veure que n'hi havia un parell que no eren gens joves. ¿Com? Un home que era més gran que ell portava una capa de color verd maragda! Quin pocavergonya! Llavors se li va acudir que devia ser una manera com qualsevol altra de cridar l'atenció: era evident que aquella gent recaptava diners per a alguna cosa. Sí, era allò. Els cotxes es van

començar a moure i pocs minuts després el senyor Dursley va arribar a l'aparcament de Grunnings i ja tornava a pensar en broques.

Al seu despatx del novè pis, el senyor Dursley sempre s'asseia d'esquena a la finestra. Si no hagués estat així, aquell matí potser li hauria costat més concentrar-se en les broques. Ell no va veure els mussols que planaven pel cel a plena llum del dia, però els que eren al carrer sí que els van veure. Assenyalaven els mussols amb el dit i observaven, bocabadats, com volaven per damunt d'ells. La majoria no havia vist mai un mussol ni de nit. El senyor Dursley, però, va passar un matí sense mussols, totalment normal. Va escridassar cinc persones, va fer unes quantes trucades importants i va cridar encara una mica més. Va estar de molt bon humor fins a l'hora de dinar, quan va pensar que estaria bé estirar una mica les cames i va baixar al forn del davant per comprar-se una pasta.

Havia oblidat totalment la gent de les capes, fins que va trobar-ne un grup al costat del forn. Els va mirar irritat en passar-hi pel costat. No sabia exactament per què, però el van deixar intranquil. A més, murmuraven entusiasmats, i no veia que duguessin cap pot per recaptar diners. A la tornada, ja amb el dònut a la mà, va entendre alguna cosa del que deien.

—Els Potter, és veritat. Jo he sentit a dir el mateix.

—Sí, el seu fill, el Harry.

El senyor Dursley va quedar glaçat. Li va entrar la por al cos. Va girar-se cap als qui parlaven, com si els volgués dir alguna cosa, però s'hi va repensar.

Va creuar el carrer de pressa, va entrar a corre-cuita a l'ofi-

cina, va ordenar de mala manera a la seva secretària que no el molestés, va agafar el telèfon i, quan ja gairebé havia marcat el número sencer, va canviar d'opinió. Va penjar i es va acariciar el bigoti, pensarós... No, estava fent el ximple. Potter tampoc no era un cognom tan estrany. Estava convençut que hi havia molta gent que es deia Potter i que tenia fills que es deien Harry. Posats a pensar-hi, ni tan sols estava segur que el seu nebot es digués així. Mai no l'havia vist. Potser es deia Harvey. O Harold. No tenia cap sentit amoïnar la senyora Dursley per això: es trasbalsava molt quan algú esmentava la seva germana. No l'hi retreia; si ell hagués tingut una germana com aquella... Però, de totes maneres, la gent de les capes...

A la tarda li va costar molt més concentrar-se en les broques. Quan va plegar a les cinc encara estava tan capficat que va ensopegar amb un home just a la sortida de l'edifici.

—Perdoni —va rondinar quan l'home vell i escarransit va ensopegar i gairebé va caure a terra. Van passar uns segons abans que el senyor Dursley s'adonés que l'home duia una capa violada. No semblava molest perquè algú hagués estat a punt de tirar-lo a terra. Al contrari, va fer un gran somriure i va dir, amb una veu tan aguda que va cridar l'atenció dels viants:

—No pateixi, bon home, que avui res no em preocupa. Alegria! Per fi ha marxat, l'Innominable. Fins i tot un muggle com vostè hauria de celebrar un dia tan i tan meravellós!

El vell va abraçar el senyor Dursley per la cintura i va marxar.

El senyor Dursley va quedar com un estaquirot. Un perfecte desconegut l'havia abraçat. També va recordar que l'havia

anomenat muggle. No sabia què volia dir, però, fos el que fos, estava desconcertat. Se'n va anar de pressa cap al cotxe i va enfilar cap a casa, desitjant que tot fos producte de la seva imaginació; una cosa que mai no havia desitjat, perquè no creia en la imaginació.

En aparcar el cotxe al garatge del número quatre del carrer Privet, el primer que va veure —i que encara el va fer posar de més mal humor— va ser el gat tigrat del matí. En aquell moment estava estirat sobre la tanca de casa seva. Estava segur que era el mateix gat: tenia les mateixes taques al voltant dels ulls.

—Fuig d'aquí! —va cridar el senyor Dursley.

El gat no es va moure. Es va limitar a fer-li una mirada severa. El senyor Dursley es va preguntar si allò entrava dins el comportament normal d'un gat. Va intentar asserenar-se, i se'n va anar cap a casa. Estava decidit a no dir-ne res a la seva dona.

La senyora Dursley havia tingut un dia normal, tranquil. Durant el sopar li va explicar els problemes que la senyora Veïna del Costat tenia amb la seva filla, i també que el Dudley havia après una paraula nova («No!»). El senyor Dursley va intentar comportar-se com sempre. Un cop van haver ficat el Dudley al llit, se'n va anar cap a la sala i encara va ser a temps de veure el final de les notícies:

—I, ja per acabar, els amants dels ocells ens han informat que avui els mussols s'han comportat de manera anòmala. Malgrat que aquestes aus normalment surten de cacera a la nit i gairebé mai se les veu de dia, així que ha sortit el sol aquest matí se les ha vist volar pertot arreu. Els experts encara no han

trobat una explicació plausible a aquest canvi d'hàbits dels mussols. —El presentador es va permetre un gran somriure.— Tot un misteri. I ara, deixem pas a Jim McGuffin amb el temps. ¿Què? ¿Tindrem més pluja de mussols aquesta nit, Jim?

—Doncs mira, Ted —va dir l'home del temps—, no ho sé, però els mussols no han estat els únics que s'han comportat de manera sorprenent. Alguns observadors han trucat des de punts tan distants com Kent, Yorkshire i Dundee per dir-me que, en comptes dels xàfecs que vaig anunciar ahir, han tingut una pluja d'estels. Potser és que la gent ha celebrat la Nit de les Fogueres abans d'hora. Que no és fins a la setmana que ve, amics! De totes maneres, tindrem una nit passada per aigua.

El senyor Dursley va quedar glaçat a la butaca. ¿Estels fugaços a tota la Gran Bretanya? ¿Mussols que volen de dia? ¿Gent estranya amb capa pertot arreu? I un comentari, un comentari sobre els Potter...

La senyora Dursley va entrar a la sala amb dues tasses de te. No hi havia cap altre remei. L'hi havia d'explicar. Es va aclarir la gola, nerviós.

—Emm... Petúnia, amor meu, no has tingut notícies de la teva germana, últimament, ¿oi?

Tal com preveia, la senyora Dursley es va sobresaltar i va fer cara d'enfadada. Era natural: estava acostumada a fer com si no tingués germana.

—No —va dir amb aspresa—. ¿Per què?

—No, per unes coses estranyes que han dit a les notícies —va rondinar el senyor Dursley—. Mussols... Estels fugaços... I molta gent rara pel carrer...

—¿I? —va fer la senyora Dursley.

—Doncs que... Que pensava que potser... Tot això tenia alguna cosa a veure amb... No ho sé... Amb la seva gent.

La senyora Dursley va fer un glopet de te amb els llavis contrets. El senyor Dursley no sabia si dir-li que havia sentit el nom de «Potter». Va decidir que no gosava fer-ho. En comptes d'això va dir, tan tranquil·lament com va poder:

—El nen té més o menys la mateixa edat que el Dudley, ¿oi?

—Suposo que sí —va respondre ella, incòmoda.

—¿Com es deia? Howard, ¿oi?

—Harry. Un nom ben lleig i vulgar, si t'he de ser sincera.

—Oh, i tant —va fer el senyor Dursley, amb el cor encongit—. Hi estic totalment d'acord.

Van pujar a l'habitació i no va dir res més sobre el tema. Mentre la senyora Dursley era al bany, el senyor Dursley es va apropar a la finestra de la cambra i va donar un cop d'ull al jardí. El gat encara era allà. Mirava cap al carrer Privet, com si esperés algú.

¿Eren imaginacions seves? ¿Podia ser que tot allò tingués alguna cosa a veure amb els Potter? Si era així... Si s'arribava a saber que estaven emparentats amb un parell de... Bé, li semblava que no ho podria suportar.

Els Dursley se'n van anar a dormir. La senyora Dursley es va adormir ràpidament, però al senyor Dursley li va costar més; no parava de donar voltes a tot plegat. Abans d'adormir-se finalment, va tenir un últim pensament que el va deixar tranquil: fins i tot en cas que els Potter hi estiguessin involucrats, no tenien cap motiu per apropar-se a ell i a la senyora

Dursley. Els Potter sabien de sobres el que ell i la Petúnia pensaven de la gent com ells... No s'imaginava com s'hi podrien veure embolicats, en allò, fos el que fos. Va badallar i va canviar de costat. No, res de tot allò no els havia d'amoïnar, a ells.

S'equivocava de mig a mig.

I mentre el senyor Dursley anava caient en un son intranquil, el gat que era a fora, sobre la tanca, estava ben despert. Estava quiet com una estàtua, amb els ulls clavats en la cantonada més llunyana del carrer Privet. Ni tan sols es va immutar quan la porta d'un cotxe es va tancar de cop al carrer del costat, o quan dos mussols li van passar per sobre. Era gairebé mitjanit quan finalment es va moure.

Un home va aparèixer a la cantonada que el gat havia estat vigilant; va aparèixer tan de sobte, tan silenciosament, que qualsevol hauria pogut pensar que havia sortit de sota terra. Al gat se li va eriçar la cua i se li van empètir els ulls.

Al carrer Privet no s'havia vist mai ningú semblant. Era alt, prim i molt vell, si s'havia de jutjar pel color argentat dels cabells i la barba, que eren tan llargs que se'ls hauria pogut ficar per dins dels pantalons. Portava una túnica llarga, una capa morada que arrossegava per terra i unes botes de taló alt amb siveilles. Els ulls lluminosos i brillants li guspirejaven rere les ulleres de mitja lluna, i tenia un nas allargat i tort, com si l'hi haguessin trencat almenys dues vegades. Es deia Albus Dumbledore.

L'Albus Dumbledore no s'adonava que acabava d'arribar a un carrer on tot ell, des del nom fins a les botes, era mal rebut. Estava ocupat furgant dins la capa, buscant-hi alguna cosa. Però sí que s'havia adonat que algú l'observava, perquè de

sobte va aixecar la vista cap al gat, que el mirava fixament des de l'altra punta del carrer. Per alguna raó, ho va trobar graciós. Va riure per sota el nas i va dir, en veu baixa: «M'ho hauria d'haver imaginat».

Havia trobat el que buscava a la butxaca interior de la capa. Semblava un encenedor platejat. El va obrir, el va alçar i va fer un gest com per encendre'l. El fanal més proper es va apagar fent un suau pop. Va tornar a fer clic i un altre fanal va quedar a les fosques. Dotze vegades va fer clic amb l'apagador, fins que en tot el carrer no van quedar sinó dos puntets minúsculs en la distància: els ulls del gat que l'observava. Si algú hagués mirat per la finestra en aquell moment, ni que hagués estat la senyora Dursley, que tenia molt bona vista, no hauria estat capaç de veure res del que passava al carrer. El Dumbledore va guardar l'apagador dins la capa i va començar a caminar carrer avall cap al número quatre. Quan hi va arribar es va asseure al mur, al costat del gat. No el va mirar, al cap d'uns instants li va parlar.

—Quina sorpresa, veure-us aquí, professora McGonagall!

Es va girar per somriure al gat tigrat, però ja no hi era. En comptes del gat, va somriure a una dona d'aspecte bastant sever que duia unes ulleres quadrades de la mateixa forma que les taques que el gat tenia al voltant dels ulls. També ella portava una capa, una capa de color maragda. Duia els cabells negres recollits en un monyo. Semblava confosa.

—¿Com heu sabut que era jo? —va preguntar.

—Estimada professora, no havia vist mai un gat tan encarrat.

—Vós també estaríeu encarcerat si us haguéssiu passat tot el dia esperant sobre un mur de maó —va dir la professora McGonagall.

—¿Tot el dia? Doncs podríeu estar divertint-vos. Dec haver passat una desena de festes venint cap aquí.

La professora McGonagall va esbufegar, enfadada.

—Sí, és clar, tothom ho està celebrant —va dir neguïtosament—. Aniria bé que fossin una mica més discrets, però no! Fins i tot els muggles s'han adonat que passava alguna cosa. Ho han dit als seus noticiaris. —Va girar el cap enrere, assenyallant la finestra de la sala d'estar dels Dursley.— Ho he sentit. Esbarts de mussols... Estels fugaços... Vaja, que no són del tot imbècils. Per força havien de notar alguna cosa. Deixar caure estels fugaços a Kent... M'hi jugo el que vulguis que tot això és cosa del Dedalus Diggle. Mai no ha tingut gaire enteniment.

—No els podeu retreure res —va dir el Dumbledore amablement—. Durant onze anys hem tingut ben poca cosa per celebrar.

—Ja ho sé —va dir la professora McGonagall, irritada—. Però això no justifica que perdem el cap. La gent és molt imprudent de sortir al carrer a la llum del dia, sense ni tan sols vestir-se amb roba de muggle, i escampar rumors...

Llavors el va mirar de cua d'ull, amb una mirada punyent, com si esperés que ell li digués alguna cosa, però com que no ho va fer, va continuar:

—També estaria bé que el mateix dia que sembla que finalment l'Innominable ha desaparegut, els muggles ens desco-

brissin a tots. Perquè suposo que se n'ha anat de debò, ¿oi, professor Dumbledore?

—Sembla que sí —va respondre el Dumbledore—. I ja en podem estar contents. ¿Us ve de gust un pica-pica de llimona?

—¿Un què?

—Un pica-pica de llimona. És una llaminadura dels muggles que m'agrada força.

—No, gràcies —va dir la professora McGonagall fredament, com si pensés que no era moment per a pica-piques de llimona—. El que us deia: fins i tot si l'Innominable se n'ha anat de debò...

—Estimada professora, ¿segur que una persona sensata com vós no el pot anomenar pel seu nom? Tota aquesta ximpleria de «l'Innominable»... Fa onze anys que intento convèncer la gent que li digui pel seu nom: Voldemort. —La professora McGonagall es va sobresaltar, però el Dumbledore, que estava desembolicant dos pica-piques de llimona, no se'n va adonar.— Dient-li «Innominable» no fem més que embolicar la troca. Sempre he pensat que no hi havia cap motiu per tenir por de pronunciar el nom de Voldemort.

—Ja ho sé —va dir la professora McGonagall, mig exasperada, mig admirada—. Però el vostre cas és diferent. Tothom sap que sou l'únic de qui l'Innomina..., d'acord, Voldemort, tenia por.

—M'afalagau —va dir el Dumbledore, serè—. Voldemort tenia poders que jo no tindrè mai.

—Només perquè sou massa... Vaja, massa noble per utilitzar-los.

—Sort que és fosc. Mai no m'havia posat tan vermell d'ençà que Madame Pomfrey em va dir que li agradaven les meves orelles noves.

La professora McGonagall li va fer una mirada incisiva i va dir:

—Els mussols no són res comparat amb els rumors que volen pertot arreu. ¿Sabeu què diu la gent, per què ha desaparegut, què ha aconseguit aturar-lo finalment?

Semblava que la professora McGonagall havia arribat a allò de què realment volia parlar, a la veritable raó per la qual s'havia passat tot el dia esperant sobre un mur fred i dur, ja que mai, ni com a gat ni com a dona, no havia mirat el Dumbledore d'una manera tan penetrant com ho feia en aquell moment. Era evident que, fos el que fos el que «la gent» deia, no s'ho creuria fins que el Dumbledore li digués que era veritat. Però el Dumbledore buscava un altre pica-pica de llimona i no va contestar.

—El que diuen —va continuar, fent un esforç— és que ahir a la nit Voldemort va aparèixer pel Cau de Goldric. Que hi va anar a buscar els Potter. Els rumors diuen que la Lily i el James Potter són... Són... Són morts!

El Dumbledore va inclinar el cap en senyal de dol. La professora McGonagall va esbufegar.

—La Lily i el James... No m'ho puc creure... No m'ho volia creure... Oh, Albus!

El Dumbledore li va passar el braç per l'esquena i li va donar uns copets.

—Sí... No m'ho recordeu... —va dir amb pesar.

La professora McGonagall va continuar, amb veu tremolosa:

—Això no és tot. Diuen que va intentar matar el nen dels Potter, el Harry. Però... Que no va poder. Que no va poder matar aquell noi. Ningú no sap per què, ni com va ser, però diuen que, quan no va poder matar el Harry Potter, d'alguna manera el poder de Voldemort es va esvanir... I que és per això que ha desaparegut.

El Dumbledore va fer que sí amb el cap, abatut.

—És... ¿És cert? —va preguntar la professora McGonagall vacil·lant—. Després del que ha fet... De tota la gent que ha mort... ¿No va poder matar un nen petit? És impressionant... De totes les coses que el podien aturar... Però, per l'amor de Déu, ¿com va poder sobreviure, el Harry?

—Tan sols podem fer suposicions —va dir el Dumbledore—. Potser no ho sabrem mai del cert. —La professora McGonagall va treure un mocador brodat i es va eixugar els ulls, amagats rere les ulleres. El Dumbledore va sospirar profundament mentre treia un rellotge daurat de la butxaca i mirava l'hora. Era un rellotge molt estrany. Tenia dotze busques i en comptes de números hi havia planetes minúsculs que feien voltes a l'esfera. En qualsevol cas, el Dumbledore el devia entendre perquè se'l va guardar a la butxaca i va dir:

—El Hagrid fa tard. Per cert, suposo que va ser ell qui us va dir que jo seria aquí, ¿oi?

—Sí —va fer la professora McGonagall—. I suposo que no em direu per què sou precisament aquí.

—He vingut per deixar el Harry amb els seus tiets. És l'única família que li queda.

—No voleu dir... No pot ser que vulgueu dir que... ¿Amb la gent que viu aquí? —va esclatar la professora McGonagall, saltant a terra i assenyalant el número quatre—. Professor Dumbledore, no pot ser. Els he estat observant tot el dia. No hi ha dues persones al món que siguin més diferents de nosaltres que ells. I tenen un fill... He vist com clavava puntades de peu a la seva mare quan pujaven pel carrer perquè volia caramels. El Harry Potter en aquesta casa!

—És el millor lloc —va dir el Dumbledore amb fermesa—. Els seus tiets l'hi explicaran tot quan sigui una mica més gran. Els he escrit una carta.

—¿Una carta? —va repetir la professora McGonagall gairebé sense forces, asseient-se de nou al mur—. Professor Dumbledore, ¿de veritat creieu que tot això es pot explicar en una carta? Aquesta gent no entendreà mai el Harry! Serà famós, serà un mite... No m'estranyaria gens que el dia d'avui es conegués en el futur com el dia de Harry Potter... S'escriuran llibres sencers sobre el Harry, tots els nens del nostre món sabran qui és!

—Exacte —va dir el Dumbledore, mirant-la molt seriosament per sobre de les ulleres de mitja lluna—. Qualsevol criatura s'hi atabalaria. Serà famós abans de començar a caminar! Famós per una cosa que ni tan sols recordarà! ¿No us adoneu que és molt millor que creixi lluny de tot això i que no s'ho trobi fins que estigui preparat per pair-ho?

La professora McGonagall estava a punt d'obrir la boca, però s'hi va repensar. Es va empassar saliva i va dir:

—Sí, sí, teniu raó, és clar. Però, ¿com arribarà fins aquí, professor Dumbledore?

De sobte li va mirar la capa, com si pensés que potser hi amagava el Harry a sota.

—El porta el Hagrid.

—¿Creieu que és... que és prudent confiar al Hagrid un afer tan important?

—Al Hagrid li confiaria la vida —va dir el Dumbledore.

—No vull dir que no tingui un bon cor —va dir la professora McGonagall a desgrat—, però heu d'admetre que és una mica eixelebrat. Té tendència a... ¿Què ha estat això?

Un lleu retrò havia trencat el silenci que els envoltava. El soroll va anar augmentant gradualment mentre miraven amunt i avall del carrer buscant els llums d'un vehicle, fins que es va convertir en un fort rugit que els va fer mirar cap al cel. Una motocicleta enorme va aparèixer volant, i va aterrar al carrer, davant d'ells.

Si la motocicleta era enorme, encara ho era més l'home que la conduïa. Era gairebé el doble d'alt que un home normal, i com a mínim cinc cops més ample. Era simplement massa gran, i molt salvatge: la barba i les grenyes, negres, llargues i gruixudes, li tapaven gran part de la cara; tenia les mans de la mida de la tapa d'un cubell d'escombraries; i els peus, dins d'unes botes de cuir, semblaven cries de dofí; als braços, immensos i musculosos, hi duia un farcell de mantes.

—Hagrid, per fi —va dir el Dumbledore, com si s'hagués tret un pes de sobre—. Però, ¿d'on has tret aquesta moto?

—Me l'han deixat, professor Dumbledore —va dir el gegant, baixant de la motocicleta amb molt de compte mentre

parlava—. Me l'ha deixat Sirius Black el jove. Aquí el teniu, senyor.

—¿Cap problema?

—No, senyor. La casa estava mig destruïda, p'ró l'he tret sense problemes abans que els muggles comencessin a pul-lular per allà. S'ha quedat adormit quan volàvem sobre Bristol.

El Dumbledore i la professora McGonagall es van inclinar sobre el farcell de mantes. A dins, gairebé imperceptible, hi havia un nen petit dormint profundament. Al front, sota un floc de cabells negres com l'atzabeja, hi tenia un tall d'una forma molt curiosa, com si fos un llamp.

—¿Aquí és on...? —va xiuxiuejar la professora McGonagall.

—Sí —va dir el Dumbledore—. Tindrà la cicatriu per sempre.

—¿No podríeu fer-hi alguna cosa, professor Dumbledore?

—Encara que pogués, no ho faria. Les cicatrius poden ser molt pràctiques, a vegades. Jo en tinc una sobre el genoll esquerre que és un plànol exacte del metro de Londres. Bé... Dóna-me'l, Hagrid. Val més que anem per feina.

El Dumbledore va agafar el Harry i va girar-se per anar cap a casa dels Dursley.

—¿Que puc...? ¿Que puc acomiadar-me d'ell, senyor? —va preguntar el Hagrid.

Va inclinar aquell cap enorme sobre el Harry i li va fer un petó que devia ser molt raspós i pelut. Llavors, de sobte, va deixar anar un udol, com si fos un gos ferit.

—Xxxxxt! —va fer la professora McGonagall—. Despertaràs els muggles!

—Ho sento —va dir fent un sanglot, i va treure un mocador brut molt gran per tapar-se la cara—. Però és que no puc... La Lily i el James, morts... I el pobre Harry, tan petit, que ha d'anar a viure amb els muggles...

—Sí, sí, és molt trist, però t'has de controlar, Hagrid, o ens enxamparan —va xiuxiuejar la professora McGonagall, donant-li uns copets al braç amb cautela, mentre el Dumbledore saltava el mur baix del jardí i anava cap a l'entrada de la casa. Va deixar el Harry al llindar amb molta cura, es va treure una carta de la capa i la va posar entre les mantes. Llavors va tornar amb els altres. Durant un minut sencer tots tres es van quedar immòbils, mirant el farcell. El Hagrid va arronsar les espatlles, la professora McGonagall va parpellejar furiosament i la llum brillant que normalment sortia dels ulls del Dumbledore es va apagar.

—Bé —va dir el Dumbledore al final—, això és tot. No hi tenim res més a fer, aquí. És millor que marxem i que anem a celebrar-ho.

—Sí —va dir el Hagrid en veu baixa—. He de tornar-li la moto al Sirius. Bona nit, professora McGonagall; professor Dumbledore, senyor.

Es va eixugar els ulls plorosos amb la màniga de la jaqueta, va pujar a la motocicleta i la va engegar; es va enlairar amb un bram i va desaparèixer en la nit.

—Fins aviat, suposo, professora McGonagall —va dir el Dumbledore, fent un gest amb el cap. Però, per tota resposta, la professora es va mocar.

El Dumbledore es va girar i es va posar a caminar carrer

avall. Quan va arribar a la cantonada es va aturar i va treure l'apagador. Va fer clic un cop i les dotze boles de llum van tornar ràpidament als fanals, de manera que de sobte el carrer Privet va quedar il·luminat d'un color ataronjat; va veure un gat tigrat que se n'anava per la cantonada de l'altre cap del carrer. Tot just veia el farcelllet de mantes al llindar del número quatre.

—Bona sort, Harry —va murmurar. Va fer mitja volta sobre els talons i va desaparèixer amb un moviment de capa.

Un cop de vent va agitar les fulles dels arbustos que delimitaven els jardins del carrer Privet, molt ben arreglats i silenciosos sota el cel de tinta negra: era l'últim lloc on un s'espera que passin coses increïbles. El Harry Potter es va moure dins el farcell, però no es va despertar. Amb una de les manetes sostenia la carta, i així va dormir, sense saber que era especial, sense saber que era famós, sense saber que al cap d'unes hores el despertaria el crit que la senyora Dursley faria en obrir la porta per treure les ampolles buides de llet, sense saber que el seu cosí Dudley es passaria les setmanes següents clavant-li cops i pessigant-lo... No sabia que en aquell moment hi havia festes secretes per tot el país en què la gent brindava en veu baixa: «Pel Harry Potter: el nen que va sobreviure!».